

paa de Ord „saavel som Stiftets Biskop.“ Smidertid kan jeg ikke negte, at jeg fornemmelig holder paa det første af mine Endringsforslag, men naturligviis vil jeg være tilfreds stillet, om ogsaa dette skulde forkastes, naar derimod det sidste bliver antaget, og jeg overgiver dem saaledes begge til det høitærede Thing.

Premierministeren: Jeg skal efter at have confereret med Cultusministeren om denne Sag paa hans Vegne anbefale det første af den ærede Landsthingsmand stillede Endringsforslag, dog saaledes, at det i samme fordrede Samtykke af Biskoppen bortfalder. Naar dette bortfalder, saa bliver Indholdet af Lovforslaget, at det ikke skal være en ubetinget Forskrift, som altsaa skulde anvendes, hvad enten Menigheden eller Præsten ønske eller ikke ønske, at Confirmationen skal holdes tvende Gange om Aaret. Det er allerede under Sagens Behandling i det andet Thing gientagende udtalt af Cultusministeren, at saa stor Trang der i mange Pastorater kan være til, at Confirmationen afholdes tvende Gange, saa er der dog andre Pastorater, i hvilke der ikke er en saadan Trang, og hvor altsaa de Grunde, som den ærede Landsthingsmand rigtigens udviklede, og som tale for, at der kun eengang holdes Confirmation, faae deres Anvendelse, uden at der er andre Grunde, som tale mod den hidtilværende Fremgangsmaade. Nu er Lovforslaget, som det foreligger her, aldeles ubetinget og tilstedes ingen Undtagelse. Naar dernæst Spørgsmaalet bliver om, hvorledes man rigtigst kan bringe det til, at denne Forandring indtræder, hvor den er fornøden og hensigtsmæssig, og ikke indtræder, hvor den er usnøden og uhensigtsmæssig, saa forekommer det mig at være det aldeles Naturlige, at det overlades Menigheden at afgjøre det, ikke den geistlige Autoritet, ikke Præsten, men Menigheden selv, og, naar der er en almindelig Retning i Folket, en glædelig Retning for, at der maa blive et Menighetsliv, saa forekommer det mig meget uheldigt, at man, istedetfor at indrømme Me-

nigheden at tage en Bestemmelse, saaledes at Pluraliteten af Familiefødrene udtrykker Menighedens Villie, udelukker en saadan Bestemmelse og sætter en ganske abstract Bestemmelse istedet, som altsaa udelukker al Selvbestemmelse fra Menighedens Side. Jeg kan altsaa ikke antage Andet, end at netop et saadant Forslag, som det jeg her forsvarer, er stemmende med den Retning, som man maa ønske givet de forskellige Forhold, og at, selv hvor der er en afgjørende Trang dertil, der bør dog Menigheden bestemme sig for, at Confirmationen afholdes tvende Gange. Derimod finder Cultusministeren det ikke tilraadeligt, at man fordrer Biskoppens Samtykke, netop fordi han ønsker, at Menighedens Selvstandighed her i dette for Forældrene vigtige Forhold kan blive bevaret. Jeg skulde altsaa tilraade, efter Conference med Cultusministeren, at den høitagede Forsamling stemmer for Hovedindholdet, som ogsaa den ærede Forslagsstiller nærmest har holdt paa, men derimod lader det bortfalde, som indeholdes i Forslaget om, at Biskoppens Samtykke tillige skulde fordres. Hvad det subsidiaire Forslag angaaer, da er der bleven anført Udskilligt derfor; men det har ogsaa efter mit Skjønnende sin ikke lidet mislige Side. Det skal nemlig beroe paa, om der er tre Børn, der befindes modne til Confirmationen, om denne skal afholdes. Men hvem skal afgjøre denne Modenhed? Det skulde dog vel være Præsten. Men derved bringer man Præsten i et uheldigt Forhold; thi da det er en Byrde for ham, en Forøgelse af hans Arbejde, at holde Confirmation to Gange, vil han ikke let kunne undgaae, at den Tanke opstaaer hos Vedkommende, at han har negtet Modenheden for at undgaae Arbejde for sig. Det vil jeg haabe i de fleste Tilfælde at ville være usandt; men det vil let af dem, der finde sig misfornøiede med hans Beslutning, blive gjort gjældende, og det fører til et slet Forhold i Menigheden. Derfor skulde jeg saa meget mere foretrække det første af mig anbefalede Forslag.